

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: HØSTEN, af 'Poetiske Skrifter', Første Deel', 1805

Citation: Oehlenschläger, Adam: "HØSTEN, af 'Poetiske Skrifter', Første Deel', 1805", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-workid64905/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Trofast dog han sin Gudinde tjente.
Flora! tryk din Elsker i din Favn.

Ey til Mennesket, men kun til Eder,
Spæde Blomster! Skialden sig har vendt,
At hvert Foraar sødt I tilbereder
Eders Ven et herligt Monument.
Eviggrønt, o Vahl! og Granbær vinde
Hver en Vinter om din Urne sig;
Men med Vaaren, Jordens Elskerinde,
Hundredtusind Blomster favne dig!

HØSTEN.

Atter jeg skuer dig hist, du dig nærmer, du rynkede
Gubbe!
Bleg ved den vindtørre Stav gaaer du din jevnlige
Gang.
Stormen flagreende slaar i din sølvgraa Lok, og
dens Bladkrands
Rives i visnede Løv ned, og omhvirvler din Fod.
Venlige kolde Taarer i Øinene staae. Hvor de
finkle!
Trille saa langsomt og tungt ned paa den indialdne
Kind.
Eensom, bladløs vinker til Hvile den falmende Løv-
sal;
Himlen, som nylig var graae, skiller sin natlige
Skye.
Maanen sværmerisk vild bag de vældige Rifter
fremfunkler,

Breder sit døende Skin over den gule Natur;
Smiler saa mat og vemodig til dig, som henstirrende
flætter

End af de seneste Løv Issen en grønbladet Krands.
Høst! du er Fuldmaanens Ven. Hvad har I Oldim-
ger begge

Vel hinanden hver Nat hemmeligt da at betroe?
Taler I vise Gubber om bedre, om skønnere Tider?
Ak da indlader og mig! Kier er slig Tale min Siel.
Gustne, nedbøvede Mand! kier varst du altid mit

Hierte;

Nattevandrer og du! med det bedrøvede Blik.
Deilig er Ynglingen Vaar, med sin Rosenkind og
sin Tinding

Martsviolomslyngt, Blikket som Morgenens Glød;
Men som en Engel fra Gud, der i høi, der i salig
Begeistring

Staaer for den skuende Siel, faurt i dens reneste
Nu,

Hiertet da bankende slaaer og sig Armen strækker
med Tvivl ud,

For at trykke ham fast, fast til det luende Bryst;
Flux som en hvidklar Kugle, der ruller i natlige
Dunstkreds,

Udi sin skønneste Glands svinder han bort for
dit Blik —

Saa den rødmende Vaar! Med svævende Fied
gaar hans Vandring

Giennem det taagede Nord hen til sit straalende
Hiem.

Stakket han hviler kun her, i den nysoplivede Eeg-
lund;

Blomster trindt om sin Fod! Elskovslyren i Haand!

Skingrende Sangersker let omflagre den hvælvede
Tinding,
Guldgul vægtige Lok bølger for duftende Vind.
Tyndtomringet han staaer, af Piger og barnlige
Gubber,
Enkelte Ynglinger med, Mængden ham kold gaaer
forbi;
Kalder ham haanlig et Barn, som sin Tid henødsler
med Leg kun,
Skøndt i den fagreste Glands dødkolde Jord han
har klædt.
Hurtig han reiser sig da, da forlader han duftende
Græsbenk,
Upaaskønnet, useet, smiler han Veemod og gaaer;
Fulgt af Zefirenes Hær og af Blomster og siun-
gende Fugle,
Let, som en Purpurskyc svinder og døer i det Blaa.
Ak! paa en længere Vaar, paa *Historiens*, er han
et Billed,
Aarlig et kort Monument, om den henvisnede Tid.
Ahnelser bringer han sødt i min Siel, de slumrende
Kræfter
Vækkes, og yttre sig — ak! høist i en brændende
Sang.
Som den indsluttede Siel, lyksalig ved sine
Drømme,
Skotter med Sideblik kun til det nærværende Liv,
Saa den mystiske Dreng, som en fromthenilende
Pilgrim,
Spottet af aandløse Flok, søger han Skoven og flyer.
Ængstlige Misforhold! O Høst i Høsten! du Gamle!
Kryst din vemodige Dug kiølt i mit brændende
Saar!

Alt har din travle Hustrue, bekymret for vinter-
ligt Forraad,
Plukket i rummelig Kurv Grenenes bugnende Frugt.
Langsomt ved din Stav nu bestiger du skaldede
Viinbjerg,
Stirrer du taus og bleg paa den visne, den døde
Natur.
Solen er dalet i Hav, tørt suser det aabnede Løvs
værk,
Aabent det bæver og koldt, streifet af Straalernes
Skin.
Stiernen, som holdt sig i Somrens Larm ved den
hvælvede Baggrund,
Triner nu glandsfuld frem, med sine dristige Blik.
Olding! o tryk til din Barm den berusede, drøms-
mende Digter.
Grækernes Kraftliv svandt, med deres herligste
Kunst,
Nordens Sværd dybt ruster i Graven og Harpen
er brusten,
Ridderens brogede Skierf blegt er henfalmet og
mørt.
Ene Ruinerne staae, rundt om er Taushed og Kum-
mer,
Enkelte døende Glimt tændes i Dunsterne kun.
Halvudslettede Billeder, rundt indhyllet i Taage.
Svæver i Maanskin kun hen over den rygende Eng.
Kom da Ossian! kom! I Midnattens Favn, ved
dens Lysning
Vil jeg klage med dig, ak! for at glemme Homer.
Ingen harmonisk Hal, hvor til Pilen sig Spydene
løne,

Og hvor Rigdom og Kraft, Skjønhed, er Strengenes
Klang;
Ey den romantiske Glands, selv ey et Capel kun i
Skoven,
Hvor den neddalende Sol rødmer til hellige Kors.
Nøgne Klipper og Nat, og Hundeglam kun og Ræd-
sel!
Elvens fortvivlede Brag! Hornets vildthylende
Klang!

HARALD HILDETAND.

Hildetand med sølvgraa Haar
Hu til Valhal vendte;
Hundredfemti Hædersaar
Heltens Isse kiendte.
Nu er svundet Nervens Kraft,
Nat fast blinder Øiet;
Rørt ei hlier det rustne Skaft,
Ryggen krumt er bøiet.
Tapper dog som Tyr i Nor
En Thegn han før mon være;
Drottens sieldne Daad var stor,
Dannerigets Ære.
Alle Konger agted han
Asathor at sende;
Hvad han vilde, har paa Stand
Helten bragt til Ende.
Kæmper var i Kongens Gaard,
Og Kampen de forstode:
Hug sig af de Øinchaar,
Hurtig, veltihmode.